

paa den rette Plads. Ganske vist have vi en fungerende Forsvarsminister, som jo i de Taler, han har holdt under Forsvarsdebatten her, ikke synes at have nogen stærk Begejstring for et Folks Ævne til at slaa fra sig, men som nærmest, synes jeg, har gjort sig til Talsmand for, at man helst slet ikke skulde slaa fra sig. Men naar jeg nu ser hen paa denne ansvarsfulde og betydningsfulde Post, saa nærer jeg dog ingen som helst Tvivl om, at hvis det hænder under hans Styre, at der kom et eller andet Angreb paa os, saa vil han være den første til at slaa fra sig. Jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl derom. Derfor kan jeg ogsaa med Sindsro se ham sidde og fungere i Stedet for den virkelige Krigsminister.

Og vi kunne sikkert ogsaa glæde os over, at vor Udenrigsminister er en praktisk uddannet Diplomat, som ikke vil lede sit vigtige Embede paa Grundlag af nogle i partiagitatorisk Øjemed opfundne og opdigtede Folkeretsteorier, men er ganske klar over, at vi maa indrette os efter den Folkeret, der gælder i hele den Verden, som han gennem sin Virksomhed staar i Forbindelse med, og som han maa have lært at kende ved at være ude i den. Jeg kan derfor ikke tænke mig andet end, at han ogsaa er den rette Mand paa den rette Plads.

Det samme er jo efter det ærede Medlem fra Holbæks Bemærkninger i Gaar Tilfældet med den højtærede Finansminister. Jeg havde nær sagt, at det var en Tale af Rang, som den højtærede Finansminister holdt forleden Dag. Men det tør jeg ikke sige; for Rang er jo afskaffet for dette Ministeriums Vedkommende. Om ingen af dette Ministeriums Medlemmer kan det siges, at han holder en Tale af Rang. Men det var mig en Nydelse at høre den højtærede Finansministers Tale, og ikke mindst det Afsnit af den, der har virket særlig paa Bevidsthederne, nemlig det, der omhandler hans skattepolitiske Overbevisning. Jeg hørte i Gaar, at det var noget, der ikke kom hans Stilling ved som Finansminister, for Toldloven skulde først til Revision i 1916. Det er den mærkeligste Opfattelse, jeg nogen Sinde har hørt, at en Finansminister ikke altid, Dag ud og Dag ind, er stillet overfor det skattepolitiske Problem. Det ere de alle andre Steder i Verden, og det ere de ogsaa her. Og Finansministeren har jo allerede været stillet overfor det. Der var i den allerførste Tale, han holdt her i Tinget, en Bemærkning, som vakte ikke saa gan-

ske lidt Opsigt, og det var den, at dette Ministerium vilde ikke gaa til nye Skatter. Der var dem, der mente, at det vilde blive nødvendigt, hvis Ministeriets Levetid blev tilstrækkelig lang. Men efter den ærede Finansministers Tale i Forgaars forstaar jeg, hvorfor han ikke vil gaa til nye Skatter, thi saa havde man muligvis Eksplosionen med det samme.

Nu bebrejder jeg ingenlunde den ærede Finansminister denne hans Stilling. Den højtærede Finansminister er paa det Omraade af en Opfattelse, der i og for sig er ganske analog med min. Jeg har en lignende skattepolitisk Opfattelse som han. Det blev sagt i Gaar, at det var i Modstrid med Frihandelsprincippet at være, som den højtærede Minister er, en Ven af indirekte Afgifter. Det behøver det i og for sig ikke at være. En indirekte Afgift behøver jo ikke at have noget som helst med Beskyttelsesspørgsmaalet at gøre. De to Poster, som ere blevne nævnte, Petroleum og Kaffe, have jo intet som helst med Spørgsmaalet Beskyttelse eller Frihandel at gøre, da vi, saa vidt jeg ved, hverken dyrke Kaffe eller grave Petroleum her i Landet. Desuden tager jo det største og mest udprægede Frihandelsland, England, sin allerstørste Indtægt i indirekte Afgifter, oven i Købet Afgifter paa det, vi her i Landet kalde Forbrugsartikler. Men selvfølgelig er der Tilfælde, hvor Beskyttelses-told og Finanstold glide over i hinanden. Men Forholdet er da ogsaa paa dette Omraade det, at det ligesom med Hensyn til Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløselighed er noget af en Frase, der efterhaanden er agiteret op i Befolkningen, at det, om en Mand er Frihandelsmand eller ikke, er Udtryk for, om han er frisindet eller ikke. Det er forkert. De mest udprægede demokratiske Lande i Verden ere jo udprægede Beskyttelseslande.

Jeg vil altsaa for saa vidt yde min Tilslutning til den højtærede Finansminister. Jeg finder, at han med Hensyn til hele sin skattepolitiske Stilling — med hvilken han befinder sig i absolut Modstrid med sit Partis agitatoriske Fraser og Program — i den Grad er i Overensstemmelse med min Opfattelse af, hvordan den Madpose skal skæres, at jeg fuldt ud kan slutte mig til det ærede Medlem fra Holbæks (Røde) Ord og sige, at den højtærede Finansminister er — ligesom den højtærede virkelige Forsvarsminister og forhaabentlig ogsaa den højtærede Udenrigsminister — en Mand efter mit Hjerte, en Mand paa den rette Plads.